

De Amaryllis van Ann Driessen

DE ZELFMOORDPOGING VAN MIJN AMARYLLIS

Ze groeide en bloeide dat het een lust was, mijn Amaryllis. Maar op een nacht in december sprong ze, in volle bloei, uit de pot, echt waar, de dieperik in. 's Nachts, alleen, in het donker, in de koele woonkamer. Blindelings dus. Ik was er niet bij. Het was een schok haar 's morgens te zien liggen op de grond: hulpeloos, in ademnood. Ze koos voor een eenzaam einde. Hoe hard moet dat niet geweest zijn. Ze deed dat bewust, zonder aarzelen, dat zag ik aan haar lighouding.

Ik voelde me schuldig. Ik wist niet dat dit kon. Of zag ik niet hoe erg ze eraan toe was? Een wreed einde? Neen, uiteindelijk toch niet. Ik kon ze recht helpen, verzorgen, koesteren. En zie, ze haalde het Kerstfeest, al was ze gehavend. Nieuwjaar niet.

Het was een troost dat ze kon afscheid nemen van dit leven, rustig en omringd door wie haar liefhad. Ik dus.

Ps: dat ongelooflijke verhaal kreeg drie maanden later een indrukwekkend en hartverwarmend vervolg: ze kreeg een nieuw leven en toekomst, weliswaar enkel groen!